

2. Adventna nedelja – leto C

Janez Krstnik oznanja

V petnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj Judeje in Herod četrtni oblastnik Galileje, njegov brat Filip pa četrtni oblastnik Itureje in Trahonítide ter Lizanija četrtni oblastnik Abilene in ko sta bila vélika duhovnika Hana in Kajfa, se je v puščavi zgodila Božja beseda Janezu, Zaharijevemu sinu. Prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov, kakor je pisano v knjigi besed preroka Izaija:

Glas vpijočega v puščavi:

Pripravite Gospodovo pot,

zravnajte njegove steze!

Vsaka dolina naj se napolni

in vsaka gora in hrib naj se zniža.

Kar je krivo, naj bo ravno

in razkopana pota naj bodo gladka.

In vse meso

bo videlo Božje odrešenje. Lk 3,1-6

Pripravite Gospodovo pot

Današnja nedelja nadaljuje poziv k pripravljenosti na Gospodov prihod. Logično! Advent je čas pričakovanja. Nazadnje smo slišali poziv: Zravnajte se in vzdignite glave, danes pa: Pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze! V evangeliju najdemo dokaj podroben opis politične in verske hierarhije kot da ima Janez v prvi vrsti politično poslanstvo. To gotovo ne bo držalo. Da pa ima njegov nastop tudi politične razsežnosti, to pa že. Mogoče hoče med drugim nakazati, da je v družbi nekaj hudo narobe. Ali pa le kaže na razsežnosti človekove pokvarjenosti, ki potem spodkoplje še tako dobronamerne ureditve. Poskušajmo razumeti Janezov poziv kot poziv za naš čas.

Na ulicah se ponekod slišijo prizadevanje za neko odrešenje: nova vlada, novi politiki, več demokracije, vse naj bo drugače. Naj se polovi vse, ki kradejo in lažejo. Bojim se, da bo tudi to stoletje našlo navideznega krivca in odkrilo lažnega odrešenika. V naši ljubi samostojni državi se krade in laže že enainvajset let, prej pa se o tem niti govoriti ni smelo. Doslej je bil kriv predvsem tisti, ki je na probleme pokazal. Nazadnje se vedno reče: Vsi so enaki. Skratka, doslej je bilo vedno bolje, ne ukrepati. In sedaj smo tu! Zadolženi in zvezani z nepoštenjem. Kaj sedaj? Najti krivca, ga spraviti na grmado, pa bo? Vsa tisočletja človeške zgodovine poznajo takšne načine reševanja problemov. Vedno je človek iskal zunanjega sovražnika in se z njim boril. Žal ga nič ne spametuje, da bi spoznal, da je sovražnik vedno notranji.

Laž in kraja sta nam ugajala, dokler je bilo vsega dovolj. Takrat je bil tisti, ki je kričal, da je vse narobe, grdoba, ki kali prijeten mir. Danes nam laž in kraja ne ugajata več, saj sta nas udarila celo po žepu, zato je potrebno barabe poloviti. A baraba je kaj malo manj tisti, ki drži vrečo, kot tisti, ki vanjo deva; odgovornost za laž si delita tako tisti, ki laže, kot tisti, ki jo dopušča, zato ker ima od nje korist. Navsezadnje lahko za vso to moralno zmedo najdemo samo en preprost greh, ki je dobro doma pri vseh nas: iskanje ugodja in koristi. Vse to gre toliko časa, dokler nismo na škodi. V blagostanju to traja nekaj dlje časa, v krizi pa manj.

Janezov klic k odrešenju je klic k neprestani treznitvi. V časih krize kot v časih miru se v naših srcih razrašča džungla. Šopiri se 'stari človek', zver, ki želi uveljavljati zakone džungle, to so

zakoni močnejšega in zakoni koristi. Janez v imenu Odrešenika poziva, da pogledamo globlje, da puščavo v sebi, divjino v sebi obdelamo, zravnamo in pripravimo za nekaj lepšega. Nasilje mora zamenjati ljubezen, korist sočutje in darovanje. Kje smo s tem? Zdi se, da nam je danes že čisto jasno, da v tej družbi: v službi, v šoli, v politiki ljubezen nima prostora. Torej smo sprejeli zakon džungle. Slišimo to! Sami smo sprejeli laž in krajo! Zdi se nam noro, če kdo še govori o poštenju in resnici. Noro nam je, da kdo išče resnico. Smejemo se mu. Saj je ni! Kaj šele, da govorimo o sočutju in darovanju v običajni družbi. Ne, to je za navdušence, ki porabljajo svoj prosti čas v nekem prostovoljskem združenju.

Dragi bratje in sestre, mar ne vidimo, da smo prisegli na zakone džungle. Pravijo, da so jih vzpostavili drugi. To je laž! Vzpostavlja jih vsak izmed nas. Najprej v naših družinah. Koliko pa je v njih ljubezni? Ali sploh vemo, kaj je to? Kaj je temeljno načelo naših odnosov? Ugodje in korist! Meni paše to, ustrezi mi. Če ti paše ono, pa mi ravno ne škoduje, ti bom ustregel, če bom imel čas. To ni ljubezen, to je koristoljubje, egoizem! Ljubiti pomeni iskati resnico o svoji poklicanosti in jo živeti z ljudmi, brez kompromisov in iskanja koristi. Priznajmo si, kako malo nam je mar za sočloveka! Zanimata nas predvsem lastna korist, ugodje! Eni to izvajajo bolj elegantno, drugi manj. A iskanje koristi ni ljubezen, ampak samoljubje, egoizem.

Preroki so vedno opozarjali na nekaj, kar tiho raste, a sadovi šele pridejo, zato so pogosto neslišani. Laž in kraja, koristoljubje mnogih, pred desetimi leti za večino ni bilo nevarno, zato smo molčali. Danes imamo lov na čarovnice. Nič drugače ni v osebnih odnosih. Tiho smo, dokler ni prehudo. Sprenevedamo se, da klic k spreobrnjenju ne meri na nas, saj smo kar dobri. Če v adventem času ne bomo začutili resnosti poziva, ne pomeni, da smo dobri, ampak, da smo mrtvi! Pljunimo v roke in pripravimo pot Gospodu!